

Enhetens sakrament

Ur Nattvardsbok av Martin Luther, Pro Veritate 1977.

Först och främst skall det vara alla kristnas högsta tröst att höra, att Herren Kristi lekamen är utgiven för dem och hans blod är utgjutet för deras synd. Ty den som tror detta kan omöjligen låta sin synd eller något annat driva sig till förtvivlan. Han vet ju, att denna skatt, varmed hans synd är utplånad, väger långt mer än hans synd.

Men Kristus låter det inte stanna vid den tröst, som Ordet på detta sätt offentligt förkunnar. Han ger dig också med brödet sin lekamen och med vinet sitt blod, vilket orden klart utsäger, för att det må gälla dig och vara ditt lika säkert som att du med din mun tar emot det för egen del och inte för någon annan. Ty det är det viktigaste, att var och en må tro, att Kristus lidit för honom och inte bara för S:t Petrus, S:t Paulus och andra helgon. Detta har Kristus velat förvissa varje kristen om, då ju var och en för sig själv får del av detta testamente, dvs. av Kristi lekamen och blod.

Därför är det inte fel att säga, att man i detta sakrament får syndernas förlåtelse, ty där Kristus är, där är syndernas förlåtelse. Här är hans lekamen och blod enligt hans ord. Den som tar emot det, äter och dricker och tror, att Herren Kristi lekamen är för honom utgiven och hans blod utgjutet till syndernas förlåtelse, skulle han inte ha syndernas förlåtelse. Det är den största och bästa frukten av detta testamente.

Den andra frukten är, att kristenheten skall förbli enig och ha en och samma tro och lära. För att nu de kristna skall

vara så eniga som möjligt, så måste de inte bara komma och höra en och samma predikan, varigenom de kallas till en och samma tro och så håller sig till ett enda huvud, utan de måste också tillsammans komma till ett enda bord och äta och dricka med varandra.

När det gäller predikan, kan det väl inträffa, att någon kommer och hör mig, fast han avgjort är en fiende. Därför, fast evangelium också håller samman de kristna och gör dem ens till sinnes, så gör nattvarden det ännu mer (trots att även skrymtare går dit), eftersom varje kristen då offentligt bekänner vad han själv tror. Därvid avskiljer sig de annorlunda troende, medan de som är lika i tron och har samma hopp och kärlek till Herren sluter sig samman vid nattvardsbordet. Det är en rätt nödvändig sak i kyrkan, att på detta sätt komma tillsammans utan olikhet i tron. Därför har man också på latin kallat nattvarden för *communio*, dvs. gemenskap, och dem som skiljer sig från de kristna i tro, lära och leverne för exkommunicerade, dvs. sådana som inte skall tolereras bland dem som är ens till sinnes, för att de ej skall orsaka mer splittring. Sålunda tjänar det heliga sakramentet till att Kristus genom det håller samman sin lilla skara.

Med anledning av detta har de gamla lärarna mycket träffande sagt: Kristus har till sin nattvard använt sig av bröd och vin med tanke på hur de många kornen, vart och ett med sin egen form, har malts samman till ett enda bröd. På samma sätt är väl varje människa en särskild person, men eftersom vi alla i sakramentet blir delaktiga av ett bröd, så är vi alla ett enda bröd och en enda kropp (1 Kor. 10:17), förenade i samma tro, samma bekännelse, samma kärlek och hopp. På liknande sätt är det med vinet. Många druvor, många småbär har var och en sin egen form, men så snart de är pressade till vin, så finns det ingen olikhet i vinet, utan det är en enda härlig dryck. Så bör det också vara med de kristna. Så här har de gamla lärarna tolkat det, och det är inte oriktigt, ty sakramentet skall tjäna till att hålla samman de kristna i ett och samma sinne, i en lära och en tro, så att inte var och en är ett särskilt korn och gör sig en egen troslära.

Djävulen vilar inte heller, utan vill gärna slita sönder en sådan enhet, ty han vet väl hur skadligt det är för honom, när vi alla har en och samma tro och håller oss till ett enda huvud. Därför anfäktar han än den ene än den andre med falsk tro, med förtvivlan och vilseledande tankar, för att man inte skall ha den rätta tron på sakramentet och andra trosartiklar utan råka ut för hans splittrande verksamhet. Även om det inte går att undvika förförelse, så skall man likväl alltid söka förhindra, att han rent av splittrar oss. Vill nu somliga inte bli kvar utan skiljer sig från oss i läran om sakramentet eller något annat, så låt oss ändå hålla ihop, så att den enes sinnelag mot Kristus i tron och hoppet också må vara den andres. Men det är omöjligt om där inte finns överensstämmelse i läran.

[[Lutheranen 3/1981](#)]

Kristi kors
Vårt kors
Vad korset inte är
Vad korset är
Världen hatar Gud
Kristna i världen
Att mista sitt liv
Korset var dag
Korsets nytta
Att ha Herren kär
Löftet

Att bära korset

(Efter föredrag hållet vid församlingsdagar på Finnåkers kursgård i juli 1981. Text: Luk. 9:23-26)

[[^](#)]

Kristi kors

I alla kristna kyrkor, som är värda namnet, talas det ofta om Kristi kors. Och det är riktigt. Ett avgörande kännetecken på sann kristendom är att korset står i centrum i enlighet med apostelns ord att *"icke veta om något annat än Jesus Kristus, och honom såsom korsfäst"* (1 Kor. 2:2). Korset har blivit kristendomens symbol framför alla andra.

Men hur kan det komma sig, att detta grymma avrättningsredskap, avsett för svåra förbrytare under antiken, kommit att inta en så central ställning inom den

kristna kyrkan?

Det beror på att något oerhört och i grunden ofattbart har inträffat: På ett kors har under några mörka timmar Gud själv varit fastnaglad, Gud som blivit människa i Jesus Kristus. Det som skiljer kristendomen från alla andra religioner är just Gud på korset. Jesus Kristus fick dö en förbrytares försmädliga död. Men det var ingen olyckshändelse, inget misstag, utan något som ingick i Guds frälsningsplan för världen. Jesus skulle offra sig. Han skulle sona människornas synder och bära hela deras fördärv, deras lidanden, död och gudsövergivenhet. *"Våra synder bar han i sin kropp upp på korsets trä"* (1 Petr. 2:24). Därför har korset blivit den gudomliga, självutgivande kärlekens symbol.

Alla religioner har offer. Kristendomen utgör därvidlag inget undantag. Men i den är det inte fråga om människor som genom sina olika offer skall kunna blidka Gud och köpa sig fria. Här är det Gud som stiger ner till oss och offerar sig själv. Därför är Golgata kors det största och heligaste altare som rest på vår jord. Det altaret bar inte människors offer, utan Guds eget offer.

Det är enbart på grund av detta offer som det finns något som heter syndernas förlåtelse. Utan *"Guds lamm, som borttager världens synd"* (Joh. 1:29) är vi ohjälpligt kvar i våra synder vad vi än tar oss till. Då återstår inget annat än den stränga rättvisan, domen och den eviga döden *"bort undan Herrens ansikte och hans överväldigande härlighet"* (2 Tess. 1:9).

Men korset betyder att våra synder av Gud själv är överkorsade. De är gottgjorda och räknas inte längre. Den som nu tror detta är en kristen, ett Guds barn. Och han har gemenskap med Gud på grundval av ett gudomligt, fullkomligt och evigt giltigt offer som i dag kommer till oss i ord och sakrament. Något utöver detta behövs inte för en plats i Guds rike.

Det finns ingen väg till Gud utan Kristi kors eller vid sidan om det. Salig är den som böjer sig för detta faktum, tror

och bekänner korsets heliga evangelium.

Tätt intill korset finnes ljus och styrka
Först i dess skugga växer Kristi kyrka
Korset bekänna är att Herren dyrka,
Korset, Guds vishet.

[^]

Vårt kors

Men i vår text talar Jesus inte med oss om sitt kors, utan om vårt: *"Om någon vill efterfölja mig, så får han förneka sig själv och ta sitt kors på sig, dag för dag"* (Luk. 9:23).

Korset betyder lidande. Det finns likheter mellan det Jesus fick lida och kristna människors lidanden. Men vi får aldrig glömma den avgörande skillnaden: Han bar sitt kors för oss, istället för oss, till förmån för oss. Hans lidande var ett unikt försoningslidande, som aldrig kan ersättas av våra lidanden i hans efterföljd.

Vad Jesus nu vill säga är detta: Vill du vara en kristen och följa mig, så var beredd på lidanden och stora svårigheter. Vilket märkligt sätt att värva lärjungar! Men Jesus gör så, därför att han vill ha verkliga efterföljare – sådana som följer honom inte bara en bit utan hela vägen. Han lurar ingen med falska förespeglningar. Korset är en ofrånkomlig konsekvens av att följa Jesus. Att bära sitt kors är en mycket viktig del av det kristna livet. Den som inte är beredd att göra det blir snart avfällig: *"när det blir lidanden och förföljelse för ordets skull, då kommer han genast på fall"* (Matt. 13: 21).

[^]

Vad korset inte är

Vad räknas då som ett kors i en kristen människas liv? Låt oss börja med att nämna något om vad Jesus inte syftar på, när han talar om att bära korset.

Människors lidanden i allmänhet utan relation till Jesus hör inte med till korset. Inte allt som gör livet tungt är utan vidare ett kors i biblisk mening. Inte heller är det ett kors, när man får lida för brottsliga gärningar eller ren dumhet.

Aposteln Petrus säger: *”Se bara till att ingen av er får lida för att han är en mördare eller tjuv eller förbrytare...”* (1 Petr. 4:15).

Asketiska övningar av olika slag som att fasta, spåka sig, gå i kloster och leva i celibat och dylikt hör inte heller med till det kors Jesus bjuder oss att bära. Likväl har man gärna velat få det dithän. På protestantisk mark har denna lidande fromhet tagit sig andra uttryck: är man kristen skall man t.ex. avstå från nöjen, klä sig gammalmodigt och vara misstänksam mot allt nytt i världen. Alla möjliga människobud och syndkataloger har figurerat i detta sammanhang. Men Jesus var aldrig ute efter att strypa naturlig livslust och livsglädje. Hans lärjungar var inga världsfrånvända asketer som föraktade skapelsens gåvor och inte vågade glädja sig åt detta livets goda. Att försaka sig själv och bära sitt kors har inget med sådant att göra. Men det har alltid funnits människor som, för att bli extra fromma, har velat tillverka egna kors som de tar på sig och – vad värre är – lägga dem på andra. Aposteln Paulus kallar detta för *”en visdom som består i påhittad gudsdyrkan, i förödmjukelse och späkning av kroppen! Men någon heder är det verkligen inte! Det tjänar bara till att göda den gamla människan”* (Kol. 2:23).

Det finns också i djupet av människan en mörk drift att plåga sig själv, en hemlig längtan efter lidande. Men detta är något som har med syndafördärvet, det köttsliga sinnet, att göra. Ett sådant självplågeri leder aldrig till något gott och får givetvis inte förväxlas med det kors Jesus talar om.

[^]

Vad korset är

Vilket är då det kors Jesus bjuder oss att bära? Korset är allt det en kristen här i världen får lida *just därför att han är kristen*. Lidandet har i Bibeln aldrig något egenvärde och skall aldrig sökas för sin egen skull. Lidandet är en konsekvens, en följd av troheten mot Kristus.

Var och en som tror på Jesus Kristus, Guds Son, som öppet bekänner sig till honom och inrättar sitt liv efter hans ord

kan vara säker på att få bära korset dvs. lida. Det är värt att observera, att när Nya Testamentet talar om de kristnas lidanden, så är det inte sjukdom, sorg och olyckor som det främst är fråga om. Det är lidandet för trons skull, för Kristi skull, som står i centrum.

Vad Jesus vill inpränta hos oss alla är att kors och kristen inte går att skilja åt. Där det ena finns, finns också det andra. Korset kan bara undvikas genom att man förändrar och anpassar sin kristendom, så att den inte stöter någon. Men Jesus säger allvarligt: *”Den som inte tar sitt kors och följer mig, han är mig inte värdig”* (Matt. 10:38).

Tron på Kristus skänker trygghet, frihet och glädje. Det är sant. Men Jesus gör aldrig någon hemlighet av att det också innebär kors och lidande. Varför måste det vara så?

[^]

Världen hatar Gud

För det första för att djävulen och världen hatar Bibelns Gud. Djävulen kan inte tåla, att vi genom tron på evangelium går över på Guds sida och börjar frukta och älska honom. Därför gör han livet surt för alla sanna kristna i hopp om att de skall avfalla. Och den ogudaktiga världen, som är i den ondes våld, vill inte gärna släppa sina avgudar dvs. sina egna tankar och föreställningar om Gud. Världen har sin egen gudsbild, sin egen människosyn och sin egen livsstil. Framför allt har den sin egen frälsningsväg. ”Att krypa till korset” och tigga om nåd för Kristi skull är för världen ett ovärdigt sätt att bli frälst på. Därför hatar den biblisk kristendom och alla som på allvar tror på Kristus och lever efter hans ord. Om detta säger Jesus: *”För lärjungen får det vara nog om det går honom som hans mästare... Har de kallat husbonden för Beelsebul (Satan), så skall hans husfolk ännu mer få heta det”* (Matt. 10:25) och *”Om världen hatar er, så tänk på att den har hatat mig förr än er”* (Joh. 15:18).

[^]

Kristna i världen

Det andra skälet till att kristna måste lida är att Gud har

bestämt, att de skall vara kvar i världen en tid. Han hade kunnat skona oss från allt lidande genom att omedelbart ta oss till paradiset, så som han gjorde med den botfärdige rövaren på korset. Men det gör han inte. Han låter sin kyrka vara kvar i världen, därför att han har ett bestämt uppdrag åt alla kristna: att vara världens ljus och jordens salt (Matt. 5:13-16). Det yttersta syftet med vårt jordeliv är att vi skall göra goda gärningar, varav förkunnandet av evangelium är den största och viktigaste. Jesus säger: *”Och detta evangelium om riket skall bli predikat i hela världen till ett vittnesbörd för alla folk. Och sedan skall slutet komma”* (Matt. 24:14).

Gud älskar världen och vill rädda den, men han gör det inte med tvångs- och maktmedel. Han har inte satt svärdet i de kristnas händer, inte gett dem världslig makt att slå ned allt motstånd mot kyrkan. Han har sänt ut oss *”som får ibland vargar”* (Matt. 10:16), utrustade endast med Ordet och bönen. Till det yttre har således den sanna kristna kyrkan en mycket utsatt och sårbar position här i världen. Det kan vara farligt att vara kristen.

[^]

Att mista sitt liv

Låt oss nu se närmare på vad det kan innebära att ta korset på sig. Jesus beskriver alla de olika lidanden som en kristen kan drabbas av för att han är kristen med orden *”mista sitt liv”* (Matt. 10:39, 16:25, Joh. 12:25). Vad betyder det?

Det kan betyda martyrdöd. Stefanus var den förste som miste sitt liv på detta sätt. Enligt traditionen så var det bara en av apostlarna som fick dö hemma i sin säng (Johannes). De övriga blev korsfästa, halshuggna, nedstuckna eller dödade på annat sätt. Vi vet också att många kristna under den första tiden kastades för de vilda djuren, torterades och brändes på bål.

Med den uppfattningen om kristendomen som är vanlig i dag, nämligen att den väsentligen bara handlar om social rättvisa och humanitär hjälpverksamhet, blir det svårt att förstå hur de kristna kunde förföljas så grymt. Men det var

inte för att de kristna var goda och hjälpsamma människor som de dödades. Det var kristendomens principiella intolerans som var den främsta orsaken.

I det stora romerska riket med sin utbredda religionsblandning var det något oerhört med en religion som förkastade och fördömde alla andra gudar som avgudar. De kristna förkunnade den ende sanne Guden och den enda vägen till frälsning utifrån ord som: *"Jag är vägen och sanningen och livet. Ingen kommer till Fadern utom genom mig"* (Joh. 14:6) och *"I ingen annan finns det frälsning. Inte heller finns det något annat namn under himmelen, som givits åt oss människor, genom vilket vi kan bli frälsta"* (Apg. 4:12). Det var den kristna lärans innehåll och de kristnas obenägenhet att på någon punkt förneka Jesu ord som gjorde att de betraktades som farliga. Ibland kunde det hända, att kristna bara avkrävdes en enkel, yttre gest åt den förhärskande kejsarkulten, t.ex. att offra ett litet sädeskorn åt kejsaren som Gud. Men de vägrade. Sådana människor måste betraktas som statsfiender och utrotas.

Blodsvittnenas rad avbröts emellertid inte efter de första århundradenas trots allt tämligen begränsade förföljelser, utan den har fortsatt ända in i vår tid. Med tanke på de hundratusentals kristna som fått sätta livet till under vidriga förhållanden i kommunistiska fångelser och fångläger kan det nog sägas, att vårt århundrade har fått se det största antalet martyrer i den kristna kyrkans historia.

"Att mista sitt liv" kan alltså mycket konkret betyda döden. Ingen får utesluta den möjligheten i vår tid. Förhållandena i ett land kan mycket snabbt förändras, så att det blir livsfarligt att vara bekännande kristen. Martyrdöden hör dock inte det vanligaste korset.

Betydligt vanligare är det, att kristna för sin tros skull blir utsatta för hån, förtal, förakt och försmädlig nedlåtenhet. Bibeltroende kristna betraktas i dag vanligtvis som mycket enkelriktade och trångsynta, dömande och kärlekslösa människor. Somliga tycker rent av att de borde gå på samtalsterapi hos någon psykolog för att bli kvitt sina fördomar och hämningar. (I kommunistiska diktaturer

händer det att oliktankande tas in på mentalsjukhus.) Att förlora sitt anseende, vara motarbetad och oförstådd för evangeliets skull är att mista sitt liv. Allt sådant hör till korset, det oundvikliga korset i Jesu efterföljd som Jesus har förvarnat oss om, och som vi därför inte skall förvåna oss över.

Ett särskilt plågsamt kors är det när man för Kristi skull kommer i konflikt med sina närmaste (Matt. 10:34-37). Ju närmare någon står oss genom släktskap, vänskap eller andra gemenskapsband, desto svårare är det att i en valsituation välja Guds väg. Det är därför Jesus talar med en särskild skärpa om detta (Jfr Luk. 9:59-62, 14:26).

Det bittraste och svåraste för både Jesus och hans apostlar var inte det rent världsliga motståndet, utan det religiösa, det som kom från den judiska kyrkans företrädare, från den kyrka som de växt upp med. Och så har det alltid varit: det mest plågsamma korset är den nödvändiga lärostridens kors, det som kommer av kampen mot falsk bibelutläggning och förvrängning av Guds Ord. Låt oss bara tänka på Athanasius som på 300-talet fem gånger fick lämna sin biskopsstol och gå i landsflykt, därför att han vägrade nattvardsgemenskap med de inflytelserika arianerna som förnekade Kristi gudom, eller på Luther som tvangs bryta med den stora och mäktiga romerska kyrkan, därför att han hävdade Ordets primat framför påvens.

Många andra mindre bemärkta kristna har på liknande sätt fått bära sitt kors och erfara vad det är ”att mista sitt liv” i form av majoritetens stöd, vänskap och gemenskap. Detta kors väntar också i dag var och en som i lydnad för Kristi ord ”*ta er till vara för falska profeter*” (Matt. 7:15) i ord och handling bryter med de liberala, ekumeniska kyrkor, som har avskaffat begreppen sant och falskt i lärofrågor och ser fram mot den stora världskyrkan som omfattar alla religioner. Att ställa sig vid sidan om denna utveckling, som går framåt med raska steg, är ett kors – inte lätt att bära, men nödvändigt. Den som gör det får dela reformatorernas erfarenhet:

”Det är tungt att avvika från så många folks gemensamma mening

och kallas schismatiker. Men Gud bjuder oss att icke ta någon befattning med eller försvara ogudaktighet.” (SKB s. 348)

[^]

Korset var dag

Somliga kors blir vi förskonade ifrån. Men ingen är utan kors. Jesus talar om att försaka sig själv och ta sitt kors på sig ”*dag för dag*”. Det ger oss anledning att säga något om det vardagliga korset. Vilket liv är det vi måste mista varje dag?

Det är det liv som Bibeln betecknar med ord som ”köttet”, ”den gamle Adam” eller ”den gamla människan”. Det är den själviska, syndiga och mot Gud upproriska människan i oss. Det är JAG SJÄLV, som vill leva mitt eget liv utan alltför närgången inblandning av Bibelns Gud.

Den som blir kristen, blir en ny människa. Evangeliet om Jesus Kristus och syndernas förlåtelse är det enda som föder fram människor, som verkligen fruktar och älskar Gud. Men vi blir som bekant ingalunda totalförvandlade med en gång, så att allt syndigt och ont inom oss försvinner. Det finns kvar hela livet.

Att varje dag ta sitt kors på sig, är att varje dag döma och utlämna detta syndiga liv till döden. Vad Jesus vill lära oss, är att all verklig trohet mot honom innebär kors och död för den gamla människan som så hemskt gärna ”vill bevara sitt liv”.

Att vara kristen är inte att varje dag komma till Kristus och få förlåtelse och sedan fortsätta att leva det gamla vanliga livet. Den som tolkar den lutherska läran om frälsning av nåd allena utan gärningar så, har grovt missförstått saken. Den levande, sanna tron känns i stället igen på att man dagligen tar på sig korset och mister sitt liv. Aposteln Paulus uttrycker det så: *”Vi vet ju att vår gamla människa blev korsfäst tillsammans med honom, för att syndakroppen skulle brytas ner så att vi längre kunde göra tjänst hos synden”* (Rom. 6:6).

Korset i vidare mening hör således till helgelsens liv i

vardagen, i hemmet, i äktenskapet och på arbetsplatsen. Varje gång vi för Kristi skull mitt i alla vardagslivets trivialiteter och vedervärdigheter förnekar oss själva och visar tålmod, hjälper vår nästa, sköter vårt arbete osv. så bär vi korset. Detta är ett sant korslidande, som många tyvärr ringaktar. Man vill hellre ha mer märkvärdiga och hjältemodiga kors, som låter tala om sig. Men här gäller Jesu ord: *"Den som är trogen i smått, han är också trogen i stort"* (Luk. 16:10).

[^]

Korsets nytta

Korset kan vara mer eller mindre tungt, men det är alltid en plåga. När vi har det som värst, förleds vi lätt att tro att det måste vara något fel på vår kristendom, att Gud glömt oss eller rent av är emot oss. Det kan kännas som om det inte lönade sig det minsta att följa Kristus och bekänna hans namn. Tvärtom verkar det som om kyrkans fiender och fördärvare mer och mer tar hem spelet. Psaltaren innehåller många psalmer med de frommas klagan och nöd under korsets tryck, och kristna har i alla tider kunnat känna igen sig och identifiera sig med den vånda, ensamhet och utstötthet som där kommer till uttryck.

Kan det vara riktigt, att Guds barn skall ha det så vrångt och besvärligt? När sådana anfäktelser kommer, gäller det verkligen att ha en rätt syn på korset. Och den får vi genom Bibeln. Korset som vi får bära är alltid till nytta och välsignelse både för oss själva och för andra. Det är inget meningslöst lidande, även om det ibland kan se så ut. Jesus säger: *"den som mister sitt liv för min skull, han kommer att rädda det"* (Luk. 9:24).

Allra först måste vi ha klart för oss, att korslidandet inte är någon slags betalning i efterskott, som Gud utkräver för frälsningen. Han upphäver inte plötsligt evangelium. Det hela får alltså inte förvandlas till gärningslära. Hur tungt korset än må trycka, blir och förblir vi kristna endast genom tron på Kristi fullkomliga försoningsoffer. Sedan är det en helt annan sak, att vi skall bli rikt kompenserade i härligheten för alla våra lidanden. *"Er lön är stor i*

himmelen” (Matt. 5:12) säger Jesus. Och om Moses står det: *”Han höll Kristi smälek för en större rikedom än Egyptens skatter; ty han hade sin blick riktad mot lönen”* (Hebr. 11:26). Denna lön skall vi tänka på och låta den uppmuntra oss till att ännu mer frimodigt bekänna Kristus och följa honom.

Vidare skall vi veta, att korset – oavsett vad jag känner – inte är ett tecken på att Gud övergivit eller glömt mig, utan tvärtom är ett tecken på att jag är en levande kristen. Jag får från världen och den falska kyrkan möta samma motstånd som Jesus själv. Det är ett verkligt bevis på samhörighet med Kristus och därför anledning till glädje: *”Saliga är ni, när de smädar er och förföljer er och ljuger och säger allt ont om er för min skull”* (Matt. 5:11), *”Ju mer ni får dela Kristi lidanden, dess mer må ni glädja eder”* (1 Petr. 4:13).

Genom korset fostrar oss också Gud: *”Att ni får lida, det tjänar till er fostran”* (Hebr. 12:7). Under kors och lidanden formas vi till att bli alltmer Kristuslika. Men framför allt övas vi i tron, i detta att mot alla yttre odds lita på Gud, hans ord och löften. Alla mänskliga stöttor som vi har haft plockas bort, och vi lär oss att lita på Kristus allena och följa honom, vad människor än säger och tycker. Petrus liknar här tron vid guldets som *”prövas i eld”*, som i smältdegeln rensas från slaggprodukter (1 Petr. 1:7).

Sist men icke minst har bärandet av korset stor betydelse för vår omgivning. Ty varje gång vi går in under korset, innebär det att något från Kristus, i ord eller handling, genom oss går ut i världen – och det oavsett om det blir väl mottaget eller inte. När vi däremot, för att slippa korset, anpassar vår kristendom till vad som är gångbart i tiden, så sviker vi inte bara vår Herre och Frälsare: vi berövar människorna angelägna budskap och välsignelser från Gud.

Det finns inget som har skadat den kristna kyrkan så mycket som fruktan för korset. All villfarelse, alla svek och avfall har egentligen sin rot i att man inte har velat bära korset och mista sitt liv. Det var inte utan skäl som Jesus så ofta och inträngande ropade ut sitt *”Frukta icke!”*

[^]

Att ha Herren kär

All efterföljelse utan verklig kärlek till Herren är dömd att misslyckas. En sådan kärlek hade inte Petrus, när han på översteprästens gård av fruktan för sitt liv förnekade sin Mästare. Men när han senare kunde svara ja på den Uppståndnes fråga: *"Har du mig kär?"* så hade han det. Han visste då vad hans egen kärlek, trohet och styrka hade varit värd. Men han hade också genom personlig erfarenhet fått upp ögonen för vad Jesu kärlek till de fallna innebar. Och det stora uppdrag och det förnyade förtroende som Petrus sedan fick av Jesus blev för honom ett förkrossande bevis på att hans synd verkligen var förlåten. Och han blev trogen intill döden.

Det är endast evangelium som skapar kärlek till Herren, trohet och vilja att tåligt bära korset. Efterföljelse är en fråga om att ha Herren kär enligt ordet *"Vi älska, därför att han först har älskat oss"* (1 Joh. 4:19). Det är den kärleken som *"fördrar allting, den tror allting, den hoppas allting, den uthärdar allting"* (1 Kor. 13:7).

[^]

Löftet

Den sanna kyrkan här på jorden är alltid under korset. Hon är den lidande och kämpande kyrkan. Men hon skall aldrig gå under. Varje medlem i kyrkan står under det fasta löftet: *"Gud är trofast. Han skall inte tillåta att ni frestas över er förmåga, utan han kommer att bereda er en utväg samtidigt med frestelsen, så att ni kan härda ut"* (1 Kor. 10:13). Det är viktigt att inte glömma detta löfte. Herren vakar noga över oss, och han lägger aldrig på någon ett alltför tungt kors. Han ser till att det inte finns någon anledning för oss att en gång saknas i den triumferande kyrkan bland alla dem som kommit ur den stora bedrövelsen och nu står inför Lammets tron.

S.B.

[^]

